

Jambo nieuwsbrieflezers

Oktober 2010, Kenya

Habari (“Hoe gaat het” in het Swahili)

Nzuri Sana (“het gaat heel goed”)

In de vorige nieuwsbrief schreef ik over ons bezoek aan het weeshuis in Ruiru.

Aan het einde van die brief vermeldde ik dat we de reis gingen voortzetten naar het nieuwe weeshuis in Nyamira. En hier is dan het vervolg van de reis.

Het is nog behoorlijk koud als we in alle vroegte vertrekken vanuit Nairobi voor de reis naar Nyamira. We gaan met de auto en verwachten er tussen de vier en zeven uren over te doen. Het is een mooie rit in een heel gevarieerde natuur. Zo rijden we door de Rift Valley, daar waar de aarde scheurt vanaf Jeruzalem. De bergen zijn hoog, de valleien diep en prachtig, veel groen. Het schijnt dat de oudste opgraving van menselijke botten hier is gedaan. Dan rijden we verder en het uitzicht verandert in eindeloos lijkende vlaktes. Geel zand, bomen die lang zonder water kunnen, herders met koeien en af en toe passeren we een stadje met een benzine pomp. De benzinepompen hebben er dan gelijk toiletten en een winkeltje bij. Daar staat het dan ook vol met voornamelijk toeristen die de benen strekken vanuit safari auto's. We zijn nu vlakbij de Maasai Mara. Dit is het grootste wildgebied in Kenia, het grenst aan Tanzania. Hier vindt de oversteek plaats van gnoes, wildebeesten, zebra's over de Mara rivier. Dat hebt u vast wel eens gezien op de televisie; de Serengeti oversteek, waar dieren één keer per jaar van ene kant van de rivier naar de andere kant gaan, op zoek naar voedsel. Op de televisie zie je dan vaak een gnoe die wordt gepakt door een krokodil. Nou daar zijn we nu vlakbij en vandaar dus al die safaribussen met mensen uit de hele wereld.

Het is niet zo druk als in de Efteling, maar er staan zeker 12 safaribusjes bij het tankstation en dat is veel. De auto's hebben benzine nodig, de inzittenden moeten allemaal plassen en willen ook wel weer wat te drinken halen. Zo'n benzinstation is best een oase te noemen.

Na een korte stop gaan we verder en na tijdje zien we de eerste regendruppels op de autoramen verschijnen. Dan weten we dat we richting bestemming komen. Ook de omgeving verandert, het wordt steeds groener en we zien steeds meer bergen, maïs, suikerriet en bananenbomen. De wegen zijn van rood zand, ijzerhoudende grond. Het Maasai Mara gebied hebben we nu achter ons gelaten.

Uiteindelijk hebben we 6½ uur over de reis gedaan, maar we zijn er. Wij zijn blij dat we er zijn en iedereen in Nyamira is blij ons te zien. De kinderen in Nyamira vinden het geweldig dat onze witte kinderen Mariama en Yaro mee zijn. Ze hebben ze eens gezien met Kerst 2008 in Malindi, maar we zijn hier in Nyamira nooit eerder met Mariama en Yaro geweest.

We gaan met zijn allen naar de woonkamer. Dat is zo leuk in Nyamira. Het is een huurhuis dat bestemd was voor bijvoorbeeld een groot gezin en het heeft dus een woonkamer. Het aantal kinderen dat hier nu woont, is ook geringer doordat het huis kleiner is qua bouw. Daardoor is alles overzichtelijk. We begroeten de kinderen, de kinderen gaan zingen en we zingen samen. We praten wat en daarna ga ik met de sociaal werkster naar haar kantoor om de agenda te bespreken (nou ja, kantoor. .. er kunnen drie stoelen staan, maar dan kan deur niet meer open of dicht).

Inmiddels hebben alle passagiers die lang in de auto hebben gezeten wel weer behoefte aan een plaspauze. Mariama en Yaro hebben mazzel, ze krijgen een po. Fester en ik moeten toch echt naar het toilet buiten. In Nyamira valt de regen met bakken uit de lucht, bijna elke middag. 's Ochtends is het heet, 's middags valt er regen en 's avonds is het koud daar boven in de bergen! Nu spoelt het dus en de wc staat buiten. Ik moet hele grasveld over, dat nat en glad en modderig is, om bij het plastic noodtoilet te komen: zo'n sta toilet. Nee, niet zo'n sta toilet met een witte emaille bodem, nee een gat in de grond. Er komt geen water bij kijken verder. Ik glijd natuurlijk uit vlak voor het toilet. Alles smerig, maar we blijven lachen. Maar plassen, echt dat was deze hele reis echt een uitdaging.

Na de plaspauze vraag ik aan Eva, de sociaal werkster, of het mogelijk is om naar het land te gaan waar ze zijn

begonnen met de bouw. Dan zegt Eva: "Het is al laat en met de regen is dat lastig ". Die opmerking vind ik niet bij Eva passen, maar ik leg me erbij neer en we praten over de kinderen van het weeshuis en over de dingen waar Eva tegenaan loopt.

Dit is juiste moment om u even iets te vertellen over de landgeschiedenis waar we mee te maken hebben. Vlak na de verkiezingen hebben instanties ons benaderd en ons gevraagd of we weeskinderen willen opvangen, kinderen van wie erkend is dat ze wees waren geworden of kinderen die displaced waren (onbekend waar de ouders zijn). Dat was echt en is nog steeds een hele nieuwe uitdaging voor ons, maar toen was het helemaal een nieuw issue. We hebben toen gezegd dat we dat wel wilden doen, maar met hulp van overheid en de overheid moest voor land zorgen voor het te bouwen weeshuis. Dankzij de nieuwsbrieflezers in 2008 konden we wel gelijk een huis huren en kinderen onderdak bieden en daar wonen de kinderen nu. We kregen land, maar niet helemaal zonder slag of stoot. Het kwam ons al snel ter ore dat er geen weg was naar het land en dat de omgeving arm was en dat er wel een school in de buurt was, maar heel arm en het zou goed zijn als we die school zouden helpen met schoolbankjes, om goede burens te worden.

Werknemers in Nyamira waren positief, beter dit land dan geen land. Maar het betekende een grote uitdaging: er is geen weg naar toe, er is niks in de buurt behalve wat mensen die er wonen in hutten en er is die arme school. Geen ziekenhuis voor noodgevallen, geen markt, geen bank, geen postkantoor, niks. Het personeel is gelijk begonnen met het planten van maïs op bepaalde gedeelten van dit land en dat is goed. Het land is omheind, er is een wachtershokje met watertank op het dak.

Maar toen de persoon kwam die voor ons moest bekijken waar we het beste konden gaan bouwen op dit stuk land, was het antwoord "Nergens ". Toen ging een leraar Landbouw en Veeteelt naar Nyamira en zag het land "Grote uitdaging" meldde hij "het land is heel stijl en hoog en allemaal bomen ".

Gladys is al jaren onze rechterhand. Haar schoonfamilie woont in Nyamira. Ze ging erheen en bezocht het land en kwam verontrust terug en zei: "Het is nog erger: geen weg, geen ziekenhuis, geen markt. Maar erger nog: in geen velden of wegen is stroom of water en het land is stijl, het ligt echt op de afgrond van een berg. Dit is niks, ze geven ons dit land in de hoop dat wij het gebied gaan ontwikkelen ".

Een gegeven paard mag je niet in de bek kijken, maar we gingen toch maar op zoek naar een ander stuk grond. Het stuk grond dat we van de overheid hebben gekregen, houden we voor landbouw. En we vonden nieuw land, betaalden ervoor en startten de bouw.

Dan in de avond krijgen we telefoon. Het zijn mijn medebestuurders van de NGO Blessed Generation. Op de dag dat wij naar Nyamira reden was er iets gebeurd. De aannemer was al ruim een week aan het werk in Nyamira. De man die ons de grond had verkocht had dit geërfd van zijn vader. Al zijn broers en zussen hadden delen van het land gekregen en hij verkocht zijn deel. De man staat achter deze verkoop. Hij is zakenman in Nairobi, heeft een leven opgebouwd in Nairobi en ook met zijn kinderen gaat het goed. Ze hebben banen en hij vindt verkoop aan onze NGO een betere bestemming dan het stuk land daar gewoon te laten liggen. Dat laatste zou disrespect voor zijn ouders zijn. Als er een weeshuis op de familiegrond komt, is dat een goede bestemming. Nu hoorden zijn broers en zussen van de bouw en verkoop van het land en ze waren boos, heel boos dus. Er ontstond ruzie in de familie. Het is hier echt link om te bouwen op land waar ruzie om is. Ik realiseerde me dat de bouw wel eens gestopt zou kunnen worden.

De volgende morgen, enigszins verontrust toch, vroeg uit de veren en we gaan op pad naar de plaats waar gebouwd wordt aan het weeshuis. De omgeving is mooi en we zien dat mensen druk aan het graven zijn voor de fundering. Ook de aannemer is bij ons. De aannemer heeft ook veel voor het weeshuis in Malindi gedaan qua bouw, dus die kennen we al een tijd. Als we het telefoontje de avond ervoor niet hadden gehad, had dit een prachtig bezoek kunnen worden.

Daarna volgt een afspraak met de verkoper van het land. Hij vraagt wat tijd om met zijn familie te praten. Als de familie het echt niet wil, zal hij alles terug betalen. Uiteindelijk kwam de man er niet uit met zijn familie en hebben we die dag de bouwstop aangekondigd. Eva had op de dag van onze aankomst gehoord dat er problemen waren en ze hoopte dat de verkopende partij de problemen voor de volgende dag zou oplossen, daarom wilde ze niet dat we er gingen kijken.

Het was echt balen, maar intussen hebben we een ander stuk land gevonden in Nyamira. Dichter bij het dorp, vlakker

en groter dan de andere twee stukken grond, waar we eerst mee bezig waren. We zijn vergtevorderd met de aankoop. Over een week zijn alle papieren klaar en hebben we een prachtig stuk grond. Het liep zo omdat het zo moest zijn.

Over twee weken hopen we dan opnieuw met bouw te starten en dan hopen we na een maand of zes alles klaar te hebben. Het wordt een prachtig huis. Eigenlijk worden het diverse huisjes voor diverse gezinnen zeg maar. In ieder huisje kunnen 10 kinderen wonen. Omdat het in Nyamira veel regent en het erg koud is in de bergen hebben we besloten de bouw anders aan te pakken in vergelijking tot Ruiru en Nyamira, omdat mensen in Nyamira meer binnen zijn door het klimaat. In Malindi is koken en slapen het enige dat je binnen doet. In Nyamira is dat heel anders en we willen voor de kinderen daarom ook veel aandacht schenken aan het binnenshuis leven.

[Bekijk hier de artist impression van het nieuwe huis in Nyamira](#)

Met heel veel groeten uit Nyamira wil ik deze nieuwsbrief afsluiten en

Kwaheri (“Tot ziens” in Kiswahili).

Ria Fennema

PS. In de vorige nieuwsbrief heb ik vermeld dat nieuwsbrieflezers zelf hebben aangegeven het fijn te vinden om van mij te horen wat er nodig is en dat ik dit in het vervolg in het naschrift zal doen. Ik wil bij deze ook iedereen bedanken die op de vorige nieuwsbrief heeft gereageerd.

Ook in dit naschrift dus wat dingen die nodig zijn op dit moment:

- 1) We hebben geld nodig voor lopende kosten weeshuizen Malindi en Ruiru. De basis dus, eten en betalen van het personeel en betalen van water en stroom en onderhoud auto's en medicatie.**
- 2) Kerst. De zon komt om half 7 op en gaat om half 7 onder. We hebben hier geen donkere avonden voor kerst en mijn kerstgevoel is nog ver weg, maar voor kinderen is het "het feest".**

Punt 1 geeft aan dat door maand heen komen echt een probleem is. Kerst is qua financiën dan helemaal ver te zoeken. We kunnen wel extra steun gebruiken.

Mocht u willen doneren dan kunt u dat doen via Stichting Spirit of Faith, Rabobank 32.09.53.580 te Hurdegaryp o.v.v. “Kerst” of “lopende kosten”.

Deel deze pagina:

[Share on facebook](#) [Share on twitter](#) [Share on email](#) [Share on print](#) [Share on gmail](#) [Share on stumbleupon](#) [More Sharing Services](#)

Nieuwbouw Nyamira



Klik op de afbeelding voor een
vergroting (PDF)